

**PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA W BYDGOSZCZY

ul. Jagiellońska 34
85-097 Bydgoszcz
tel. (052) 345-56-44, Fax (052) 345-56-17
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dn. 3 marca 2008r.

Znak:RBG-411-05/07/RK-J

Decyzja Nr RBG-4/2008

- I. Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm. Dz. U. Nr 99 poz. 660) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134 poz. 939), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania antymonopolowego – w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy praktykę polegającą na nadużywaniu przez Gminę Jeziora Wielkie pozycji dominującej na rynku udostępniania dróg wewnętrznych Gminy Jeziora Wielkie zlokalizowanych na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu poprzez narzucanie turystom nieuczciwych cen w postaci pobierania bezpodstawnych opłat za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się przez turystów drogami wewnętrznymi ośrodka w sezonie letnim i nakazuje się jej zaniechania.
- II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm. Dz. U. Nr 99 poz. 660), nakłada się na Gminę Jeziora Wielkie karę pieniężną w wysokości 5.000zł (słownie pięć tysięcy złotych), płatną do budżetu państwa, w związku z dopuszczeniem się naruszenia zakazu określonego w art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy.
- III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm. Dz. U. Nr 99 poz. 660) obciąża się Gminę Jeziora Wielkie, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk ograniczających konkurencję oraz zobowiązuje się Gminę Jeziora Wielkie do zwrotu kosztów postępowania w kwocie 60,65zł (słownie: sześćdziesiąt złotych 65/100).

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej organ antymonopolowy, Prezes UOKiK) przeprowadził – na skutek informacji konsumentów - postępowanie wyjaśniające w sprawie działań Gminy Jeziora Wielkie, dalej Gmina, dotyczących opłat pobieranych od turystów za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się samochodami drogami wewnętrznymi ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu w sezonie letnim, w toku którego Gmina wyjaśniła, iż na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu obowiązują opłaty za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się pojazdami samochodowymi drogami wewnętrznymi ośrodka w okresie od 15 czerwca do 31 sierpnia w wysokości 5zł za godzinę. Gmina wyjaśniła ponadto, iż opłaty te pobierane są od roku 2001. W trakcie przeprowadzonego postępowania Gmina wyjaśniła, iż zarządcą dróg wewnętrznych w Przyjezierzu jest od 1 stycznia 2004r. Gminny Ośrodek Kultury i Rekreacji w Jeziorach Wielkich, dalej GOKiR. Z uwagi na to, że analiza dokumentów i informacji zebranych w toku postępowania wyjaśniającego dała podstawę do przyjęcia, iż w opisanym przypadku mogło dojść do naruszenia przepisów ustawy organ antymonopolowy w dniu 14 marca 2007r. wszczął postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem stosowania przez zarządcę dróg wewnętrznych Gminy – to jest GOKiR - praktyk ograniczających konkurencję polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku administrowania drogami wewnętrznymi Gminy Jeziora Wielkie zlokalizowanymi na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu poprzez narzucanie nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych, za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się przez turystów samochodami drogami wewnętrznymi ośrodka w sezonie letnim, co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 15 grudnia 2000r. Jednakże w toku prowadzonego postępowania antymonopolowego Prezes UOKiK powziął wątpliwość kto faktycznie podejmuje decyzję co do wysokości opłat na poruszanie się pojazdami drogami wewnętrznymi Gminy – czy Gmina czy GOKiR - albowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynikało, iż kwestionowane opłaty były ustalane każdego roku na wniosek Dyrektora GOKiR, na który Wójt Gminy wyrażał zgodę. Z uwagi na powyższe organ antymonopolowy wystąpił z wezwaniem do jednoznacznego wskazania podmiotu podejmującego decyzję o wysokości opłat. Zarówno Gmina jak i GOKiR wyjaśnili, iż decyzja o wysokości stosowanych opłat należy do Wójta Gminy (k. 176, 177). Wobec powyższego decyzją z dnia 9 lipca 2007r. Nr RBG-07/2007 organ antymonopolowy umorzył postępowanie antymonopolowe wszczęte przeciwko Gminnemu Ośrodkowi Kultury i Rekreacji w Jeziorach Wielkich i postanowieniem z dnia 9 lipca 2007r., zmienionym postanowieniem z dnia 9 stycznia 2008r., wszczął postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem stosowania przez Gminę Jeziora Wielkie praktyk ograniczających konkurencję polegających na nadużywaniu przez Gminę Jeziora Wielkie pozycji dominującej na rynku udostępniania dróg wewnętrznych Gminy Jeziora Wielkie, zlokalizowanych na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu, poprzez narzucanie turystom nieuczciwych cen w postaci pobierania bezpodstawnych opłat za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się przez turystów drogami wewnętrznymi ośrodka w sezonie letnim, co może stanowić naruszenie art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jednocześnie z powyższym organ antymonopolowy zaliczył na mocy postanowienia z dnia 9 lipca 2007r. RBG-74/2007 w poczet dowodów informacje uzyskane w toku w/w postępowania antymonopolowego.

W toku w/w postępowań Gmina wyjaśniła, iż:

1/ W roku 2006 sprzedaż zezwoleń prowadzona była przez Zbysława Woźniakowskiego Zakład Usługowy „EwBud” w Jeziorach Wielkich na mocy umowy zawartej z GOKiR w dniu

30 maja 2006r. na zadanie pod nazwą wydawanie i sprzedaż zezwoleń na poruszanie się pojazdami samochodowymi drogami wewnętrznymi ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu oraz utrzymanie czystości na ulicach Bukowa i Świerkowa i dystrybucja worków na odpady w okresie od 15 czerwca do 31 sierpnia 2006r.

2/ Opłaty były ustalane każdego roku na wniosek Dyrektora GOKiR, na który Wójt Gminy wyrażał zgodę

3/ Status ośrodka turystycznego w Przyjezierzu polega na tym, że jest to miejscowość turystyczna administrowana przez GOKiR, która z uwagi na swój specyficzny charakter (nagromadzenie domków rekreacyjnych) nazywana jest ośrodkiem (k.81). Drogi wewnętrzne ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu obejmują ulice Bukową, Brzozową, Jodłową, Sosnową i Topolową oraz szereg innych nie posiadających nazw (k. 69). Opłaty były pobierane w dwóch punktach – ul. Brzozowa, ul. Bukowa (§2 umowy zawartej z Z. Woźniakowskim, k. 12). Są to jedyne drogi wjazdowe na teren ośrodka (k.69). Ośrodek w miejscowości Przyjezierze znajduje się na terenie leśnym (k. 83).

4/ W ocenie Gminy wystarczającą podstawą dla wprowadzenia opłat za przejazdy drogami wewnętrznymi Gminy zlokalizowanymi na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu jest art. 140 kc, albowiem ustawa o samorządzie gminnym nie odnosi się do dopuszczalności opłat, a ustawa o gospodarce komunalnej odnosi się tylko do urządzeń użyteczności publicznej (przepis ten nie ma zastosowania do nieruchomości gruntowych, na których nie są nawet zlokalizowane drogi publiczne). Ponadto Gmina podniosła, że takiej podstawy nie daje także ustawa o gospodarce nieruchomościami. Gmina podniosła, że art. 45 ustawy o samorządzie gminnym określa zasadę samodzielności gminy w przeznaczeniu i sposobie wykorzystania składników majątkowych. Gmina wskazała także, że pobieranie opłat nie mieści się w kompetencjach Rady Gminy, gdyż nie może ona podejmować uchwał przekraczających zakres zwykłego zarządu, wobec czego pobieranie opłat nie wymaga zgody Rady.

Ponadto Gmina podniosła, że jak każdy właściciel korzysta z prawa do pobierania pożytków (k. 277).

5/ opłaty pobierane są od roku 2001 na podstawie decyzji Zarządu Gminy, obecnie Wójta Gminy.

6/ W piśmie z dnia 19 września 2007r. Gmina wyjaśniła jednakże, że opłaty zostały wprowadzone już w roku 1994.

7/ opłaty nie są pobierane od pieszych poruszających się po terenie ośrodka w Przyjezierzu (k. 258).

Ponadto GOKiR w piśmie z dnia 27 lutego 2007r. wyjaśnił, że osoby, które nie są właścicielami gruntów na terenie Przyjezierza mają prawo wyboru wnoszenia opłat za przejazdy drogami wewnętrznymi ośrodka albo pozostawienia pojazdów na parkingach lub miejscach do parkowania. Głównymi celami przyświecającymi przy wprowadzaniu opłat były: zwiększenie bezpieczeństwa pieszych, ograniczenie ruchu kołowego, zmniejszenie hałasu, zmniejszenie zagrożenia ppoż., zmniejszenie emisji kurzu i spalin. (k.77-78)

Organ antymonopolowy przeprowadził także postępowanie wyjaśniające, mające na celu zbadanie sytuacji na rynku administrowania drogami wewnętrznymi gmin – na terenie których usytuowane są zbiorniki wodne (jeziora) – w zakresie pobierania opłat od turystów za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się tymi drogami przez turystów samochodami w sezonach letnich, z których wynika że żadna z gmin nie pobiera opłat analogicznych do tych, które pobiera Gmina (k. 182-200). Gmina odnosząc się do przesłanych pism gmin objętych badaniem podniosła, że jest wewnętrzną sprawą każdej jednostki samorządu terytorialnego, jak kształtuje swoją sytuację majątkową i z jakich źródeł osiąga przychody,

a także wskazała na art. 16 i 165 Konstytucji RP. Gmina podniosła także, że zaniechanie pobierania opłat przez inne gminy nie może być wyznacznikiem zachowania Gminy. Gmina wskazała, iż opłata za zezwolenia nie służy jedynie osiągnięciu celu fiskalnego, ale jest to skuteczny środek na zmniejszenie i uregulowanie ruchu na terenie rekreacyjnym i wartościowym przyrodniczo. Ponadto Gmina zauważyła, że uzyskane opłaty przeznacza na poprawę infrastruktury drogowej i turystycznej (k. 203).

W trakcie prowadzonego postępowania zostały przedłożone także następujące dokumenty:

1/ Statut Gminy,

2/ Statut GOKiR,

3/ Zarządzenie nr 15/06 Wójta Gminy Jeziora Wielkie z dnia 9 czerwca 2006r. w sprawie tymczasowej zmiany organizacji ruchu drogowego na terenie ośrodka turystyczno-wypoczynkowego w Przyjezierzu gmina Jeziora Wielkie na czas trwania sezonu wypoczynkowego w okresie od 15 czerwca 2006r. do 31 sierpnia 2006r. w ciągu ul. Bukowej i ul. Brzozowej wraz z projektem tymczasowej zmiany organizacji ruchu w miejscowości Przyjezierze na czas trwania sezonu wypoczynkowego w okresie od 15.VI do 31.VIII w ciągu ul. Bukowej i Brzozowej – uzgodniony w dniu 5 maja 2006r. (k. 96-109).

4/ projekt tymczasowej zmiany organizacji ruchu w miejscowości Przyjezierze na czas trwania sezonu wypoczynkowego w okresie od 15.VI do 31.VIII w ciągu ul. Bukowej i Brzozowej, opracowany w maju roku 2003 (k. 220-231),

5/ projekt tymczasowej organizacji ruchu drogowego na czas trwania sezonu letniego w m. Przyjezierze w okresie od 15 czerwca do 31 sierpnia, opracowany w czerwcu 2007r. (k. 232-244),

6/ Protokół nr 6/2002 z posiedzenia Zarządu Gminy Jeziora Wielkie odbytego w dniu 22 maja 2002r., z którego wynika, że Zarząd upoważnił Wójta do dokonania szczegółowych ustaleń z Komendantem Powiatowym Policji w zakresie rozwiązań dot. bezpieczeństwa i funkcjonowania Policji w sezonie letnim w kompleksie turystyczno-wypoczynkowym w Przyjezierzu (k. 71-74).

7/ Kalkulację ceny jednostkowej zezwolenia (k. 75) i informację dotyczącą kalkulacji wysokości opłat za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się drogami wewnętrznymi ośrodka (k. 83), z której wynika, że głównym celem opłat nie było pozyskiwanie dodatkowych środków finansowych, ale maksymalne ograniczenie ruchu kołowego na drogach, bowiem pojazdy poruszające się po drogach stwarzały realne zagrożenie dla pieszych.

8/ pismo Komendanta Powiatowej Straży Pożarnej w Mogilnie z dnia 4 września 2006r. (k. 82), w którym wskazał, że dojazd jednostek ochrony przeciwpożarowej do zagrożonych obiektów był w większości przypadków bardzo ograniczony a czasami wręcz niemożliwy ze względu na licznie parkujące pojazdy i z tego powodu Komendant zawniósł o całkowity zakaz parkowania pojazdów na wszystkich ulicach Pojezierza w miesiącu lipcu i sierpniu w kolejnych sezonach letnich poza miejscami ściśle do tego wyznaczonymi.

9/ informacje na temat przychodu osiągniętego w 2006r. (k.266-267) i 2007r. (k. 278-279).

10/ dokumenty księgowe za lata 1999-2003 dotyczące kwot uzyskanych przez GOSiR (poprzednik GOKiR) z tytułu sprzedaży zezwoleń turystom

11/ dokumenty księgowe za lata 2004-2007 dotyczące kwot uzyskanych z tytułu sprzedaży zezwoleń turystom

Organ antymonopolowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na terenie miejscowości Przyjezierze, Gmina Jeziora Wielkie, znajduje się ośrodek turystyczno-rekreacyjny – nazwa ośrodek jest umowna - ze względu na nagromadzenie domków rekreacyjnych, stanowiących własność prywatną (k.54,75,81,222,236)¹. Na terenie ośrodka w Przyjezierzu znajduje się ok. 650 działek rekreacyjnych, a ponadto domy wypoczynkowe, które oferują ok. 1400 miejsc noclegowych (k.75).

Przez teren tego ośrodka przebiegają drogi mające status dróg wewnętrznych. Są to ulice Bukowa, Brzozowa, Jodłowa, Sosnowa, Topolowa oraz szereg innych nieposiadających nazw.

Opłaty pobierane są na drogach wewnętrznych ośrodka w Przyjezierzu (k. 69) i nie mają zastosowania na innych drogach wewnętrznych Gminy. Punkty poboru opłat znajdują się na ulicach Brzozowa i Bukowa – są to jedyne drogi wjazdowe na teren ośrodka. Za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się pojazdami samochodowymi drogami wewnętrznymi ośrodka w okresie 15 czerwca – 31 sierpnia pobierane są od turystów opłaty w wysokości 5zł/godz.

W roku 2006 sprzedaż zezwoleń prowadzona była przez Zbysława Woźniakowskiego Zakład Usługowy „EwBud” w Jeziorach Wielkich na mocy umowy zawartej z GOKiR w dniu 30 maja 2006r. na zadanie pod nazwą wydawanie i sprzedaż zezwoleń na poruszanie się pojazdami samochodowymi drogami wewnętrznymi ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu oraz utrzymanie czystości na ulicach Bukowa i Świerkowa i dystrybucja worków na odpady w okresie od 15 czerwca do 31 sierpnia 2006r. Zgodnie z § 6 tej umowy „podstawę rozliczenia się oferenta z zamawiającym będzie stanowiła liczba sprzedanych zezwoleń, które będą ściśle ponumerowane. Rozliczenie polegać będzie na przekazaniu przez oferenta zamawiającemu całej uzyskanej ze sprzedaży kwoty, a zamawiający wypłaci oferentowi zgodnie z wynikiem przeprowadzonego postępowania o zamówienie publiczne 65% kwoty uzyskanej ze sprzedaży zezwoleń kwoty”.

Zgodnie z §5 tej umowy (k.13) oferent – w ramach zamówienia -miał obowiązek utrzymać czystość na wewnętrznych ciągach komunikacyjnych ulic Bukowa i Brzozowa w Przyjezierzu, co – jak podniosła Gmina – odciążało jej budżet.

Wzdłuż ulicy Świerkowej w Przyjezierzu usytuowany jest bezpłatny parking (droga powiatowa), a parkingi strzeżone znajdują się na terenie ośrodka (k. 70)

Organ antymonopolowy ustalił, że w roku 1994r. Zarząd Gminy wyraził zgodę na wprowadzenie w trybie warunkowym w sezonie letnim w Przyjezierzu płatnych zezwoleń na poruszanie się drogami wewnętrznymi ośrodka oraz parkowanie samochodów na poszczególnych działkach ich właścicieli lub dzierżawców pobierając opłaty w wysokościach określonych w piśmie Dyrektora GOSiR (protokół nr 5/94 z posiedzenia Zarządu Gminy Jeziora Wielkie odbytego w dniu 25 kwietnia 1994r. k. 158-159) i opłata za zezwolenie jednorazowe wynosiła w 1994r. - 2,50zł/godz. (k. 160, 161).

Uchwałą Nr 8/95 Zarządu Gminy Jeziora Wielkie z dnia 26 kwietnia 1995r. w sprawie wydawania przepustek na poruszanie się pojazdami samochodowymi na terenie mienia komunalnego GOSiR Przyjezierze (poprzednik GOKiR), na podstawie art. 30 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie terytorialnym, zostało wprowadzone na terenie ośrodka w Przyjezierzu ograniczenie ruchu pojazdów samochodowych poprzez wydawanie przepustek na poruszanie się po drogach wewnętrznych ośrodka (k. 152-3, 154).

---

¹ Także www.przyjezierze.pl/przyjezierze/miejscow/php, www.jeziorawielkie.pl/przyj.htm

Opłaty te były ustalane każdego roku na wniosek Dyrektora GOKiR (wcześniej jego poprzednika - GOSiR), na który Wójt Gminy wyrażał zgodę. Decyzja o wysokości stosowanych opłat należała do Wójta Gminy (a wcześniej Zarządu Gminy).

Przedmiotowe opłaty na terenie ośrodka od roku 1995 do 2007 kształtowały się następująco

- za zezwolenia jednorazowe w wysokości 2,50zł/godz. w sezonie letnim 1995r. (k. 155-157)
- za zezwolenia jednorazowe w wysokości 3zł/godz. w sezonie letnim 1998r. (k. 139, 143), 1997r. (k. 145, 148),
- rok 1996r. – brak danych co do wysokości opłat (k. 151),
- za zezwolenia jednorazowe w wysokości 4zł/godz. w sezonie letnim 2001 (k. 122, 120), 2000r. (k. 129,125), 1999 (k.133, 137),
- za zezwolenia jednorazowe w wysokości 5zł/godz. w okresie 15 czerwca – 31 sierpnia: 2007 (k. 179-181), 2006r. (k. 10,11), 2005r. (k. 87,88), 2004r. (k. 89, 90), 2003 (k.111, 112), 2002 (k. 117, 118, 116).

Z kalkulacji ceny jednostkowej zezwolenia (k. 75) wynika, że dla określenia ceny jednostkowej zezwolenia przyjęto, że liczba wjeżdżających pojazdów na teren ośrodka wynosi dobowo ok. 150 pojazdów, natomiast okres ich pobierania wynosi 77 dni. Zatem $150 \text{ pojazdów} \times 77 \text{ dni} = 11.550 \text{ pojazdów}$ w ciągu sezonu letniego.

Z przedłożonej przez Gminę kalkulacji ceny jednostkowej zezwolenia (k.75) wynika, że zakładane koszty utrzymania dróg wewnętrznych na terenie ośrodka w Pojezierzu wynoszą 16.600zł, rezerwa na nieplanowane wydatki 2.500zł, co daje sumę 19.100zł. Gmina wskazała, że zgodnie z umową zawartą przez GOKiR z Z. Woźniakowskim w roku 2006 - 35% wpływów za zezwolenia należne było GOKiR i miało pokryć wydatki związane z utrzymaniem dróg. Zatem skoro GOKiR miał otrzymać 35% wpływów, a Z. Woźniakowski 65% (wg sprawozdania za rok 2006 –k.264- dochód ze sprzedaży zezwoleń wyniósł 54.845zł) to dochód podzielony przez zakładaną liczbę pojazdów dał cenę jednostkowego zezwolenia – w przybliżeniu 5zł (k.75).

Ponadto z przedstawionej informacji dotyczącej wysokości pobieranych opłat za zezwolenia jednorazowe (k.83) wynika, że utrzymanie dróg wewnętrznych ośrodka wiąże się ze znacznymi wydatkami, na które składają się – oświetlenie uliczne 4.450zł, oznakowanie dróg 1.101,66zł, utrzymanie urządzeń odwadniających 2.094,40zł, wykonanie projektu zmiany organizacji ruchu 300zł, zakup ulicznych pojemników na odpadki 521,55zł, sprzątanie ulic 5.285zł, wywóz odpadów stałych po opróżnieniu pojemników 1.485,25zł, naprawa nawierzchni asfaltowych 515zł, co daje łączny koszt utrzymania dróg wewnętrznych 15.752,86zł. Ponadto druk zezwoleń oraz oświetlenie punktów ich dystrybucji wynosi 806zł., razem 16.558,86zł (k. 258).

Gmina wyjaśniła (k.258), że dokonała sprawdzenia dokumentacji w GOKiR, z której wynika, że w 2006r. uzyskano dochód ze sprzedaży zezwoleń 19.195,75zł, co po uwzględnieniu kosztów 16.558,86, daje czysty zysk w wysokości 2.636,89zł.

Do zadań Wójta należy m.in. gospodarowanie mieniem komunalnym (§ 99 pkt 3 Statutu Gminy, k.42).

GOKiR gospodaruje powierzonymi mu gruntami, obiektami, urządzeniami i sprzętem stanowiącym własność komunalną gminy (§ 5 pkt 3 Statutu GOKiR, k. 46), natomiast opłaty za korzystanie ze składników majątkowych administrowanych przez GOKiR ustala jego Dyrektor po uzgodnieniu z Wójtem Gminy (§ 10 pkt 4 Statutu GOKiR).

Ponadto organ antymonopolowy dokonał analizy przedłożonych projektów tymczasowej zmiany organizacji ruchu w miejscowości Przyjezierze opracowanych w roku 2006, 2003 i 2007.

I tak zgodnie z pkt IV „Projektu tymczasowej zmiany organizacji ruchu w miejscowości Przyjezierze na czas trwania sezonu wypoczynkowego w okresie od 15.VI do 31.VIII w ciągu ul. Bukowej i Brzozowej”, uzgodnionego w dniu 5 maja 2006r. (k. 96-109) - zatwierdzonego zarządzeniem nr 15/06 Wójta Gminy Jeziora Wielkie z dnia 9 czerwca 2006r. w sprawie tymczasowej zmiany organizacji ruchu drogowego na terenie ośrodka turystyczno-wypoczynkowego w Przyjezierzu gmina Jeziora Wielkie na czas trwania sezonu wypoczynkowego w okresie od 15 czerwca 2006r. do 31 sierpnia 2006r. w ciągu ul. Bukowej i ul. Brzozowej - „W okresie sezonu wypoczynkowego tj. od dnia 15 czerwca do dnia 31 sierpnia następuje wzmożone natężenie ruchu pieszego, spowodowanego przez podążających na plażę mieszkańców ośrodków wypoczynkowych oraz szczególnie przez dzieci korzystających z licznie zlokalizowanych tam wypożyczalni rowerów, salonów gier komputerowych itp. Z tego powodu zachodzi konieczność wprowadzenia zakazu ruchu dla pojazdów nie będących własnością mieszkańców pobliskich ośrodków wczasowych, wprowadzając jednocześnie możliwość uzyskania zezwoleń na wjazd mieszkańcom ośrodków i właścicielom przyległych placówek handlowo-gastronomicznych. Z uwagi na małą szerokość wspomnianych ulic proponuje się wprowadzić dodatkowo zakaz wjazdu pojazdom o masie całkowitej >3,5t (znak B-18)” (k. 55).

Takie samo brzmienie ma pkt IV projektu opracowanego w roku 2003 (vide k. 233).

Zgodnie z brzmieniem pkt IV projektu opracowanego w roku 2007 (k. 237) „w okresie trwania sezonu wypoczynkowego, tj. od 15 czerwca do 31 sierpnia, ze względu na zwiększone natężenie ruchu pojazdów, jak i ruchu pieszych konieczne jest wprowadzenie tymczasowej organizacji ruchu regulującej zasady poruszania się po omawianym obszarze. Głównym rodzajem ruchu jest ruch pieszy wynikający z przemieszczania się mieszkańców ośrodków i domków letniskowych w kierunku plaży, punktów gastronomicznych, restauracji oraz wypożyczalni sprzętu. Z tego powodu zachodzi konieczność wprowadzenia zakazu ruchu dla pojazdów niebędących własnością mieszkańców ośrodków wczasowych oraz wprowadzenia przepustek wjazdowych dla gości oraz właścicieli placówek handlowo-gastronomicznych. Z uwagi na małą szerokość wspomnianych ulic proponuje się wprowadzić dodatkowo zakaz ruchu pojazdom o rzeczywistej masie całkowitej ponad 3,5 t (znak B-18)”.

W toku prowadzonego postępowania organ antymonopolowy wystąpił także o zajęcie stanowiska, co do opłat pobieranych przez Gminę do Kujawsko-Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego, który wyjaśnił, że w zakresie spraw finansowych organem nadzoru nad działalnością gminną, zgodnie z art. 86 ustawy o samorządzie gminnym jest regionalna izba obrachunkowa (k. 14).

Ponadto organ antymonopolowy uzyskał wyjaśnienia Regionalnej Izby Obrachunkowej w Bydgoszczy, która wyjaśniła, że jednostki samorządu terytorialnego realizując ustawowe zadania mogą wprowadzić obowiązek ponoszenia określonych przez prawo opłat w tym przede wszystkim podatków i opłat lokalnych oraz opłat za korzystanie z urządzeń i obiektów stanowiących własność tych jednostek. RIO podniosła, że art. 140 kc nie jest samoistną podstawą do pobierania opłat za poruszanie się pojazdami samochodowymi na drogach wewnętrznych ośrodka w Przyjezierzu. RIO podniosła, że drogi wewnętrzne wchodzi w skład ośrodka turystycznego w Przyjezierzu i dlatego w jej ocenie jest dopuszczalne pobieranie opłat za poruszenie się pojazdami samochodowymi na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o działalności komunalnej przy uznaniu, że jest to opłata za korzystanie z obiektu użyteczności publicznej jakim jest teren ośrodka. Wówczas organem właściwym do ustalenia opłaty jest rada gminy, która może powierzyć to zadanie wójtowi.

RIO podniosła, że uchwały organów stanowiących w sprawie zasad korzystania z obiektów użyteczności publicznej jak i opłat za korzystanie z tych obiektów są objęte nadzorem wojewody.

Organ antymonopolowy zwrócił się także do:

1/ Komendanta Powiatowego Policji w Mogilnie, który wyjaśnił, że ograniczenie wjazdu pojazdom poprawiło bezpieczeństwo poruszającym się wczasowiczom, a także poprawiło dojazd do domków letniskowych przez jednostki PSP

2/ Komendanta Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w Mogilnie, który wyjaśnił (k. 214-215), że wprowadzenie opłat na terenie dróg wewnętrznych w Przyjezierzu przyczyniło się znacznie do ograniczenia ruchu na tych drogach, co korzystnie wpływa na dojazd jednostek PSP do zagrożonych obiektów, a także przedłożył pismo skierowane do Gminy z dnia 4 września 2006r., w którym wskazał, że dojazd jednostek ochrony przeciwpożarowej do zagrożonych obiektów był w większości przypadków bardzo ograniczony a czasami wręcz niemożliwy ze względu na licznie parkujące pojazdy i z tego powodu Komendant zawniósł o całkowity zakaz parkowania pojazdów na wszystkich ulicach Pojezierza w miesiącu lipcu i sierpniu w kolejnych sezonach letnich poza miejscami ściśle do tego wyznaczonymi

3/ Komisji Rewizyjnej przy Radzie Gminy Jeziora Wielkie, na które odpowiedział Przewodniczący Rady Gminy, że komisja nie prowadziła kontroli w zakresie prawidłowości wprowadzenia i pobierania opłat za poruszanie się drogami wewnętrznymi w miejscowości Przyjezierze.

Organ zaliczył także w poczet dowodów informacje uzyskane w toku postępowania wyjaśniającego mającego na celu zbadanie sytuacji na rynku administrowania drogami wewnętrznymi gmin – na terenie których usytuowane są zbiorniki wodne (jeziora) – w zakresie pobierania opłat od turystów za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się tymi drogami przez turystów samochodami w sezonach letnich.

Z informacji uzyskanych od następujących Gmin: Węgorzewo, Olsztyn, Mikołajki Wydminy, Zalewo, Iława, Nowe Miasto Lubawskie, Ślesin, Stare Juchy, Ruciane Nida, Koronowo, Biskupiec, Orzysz, Kruszwica, Więcbork, Frombork, Chojnice wynika, że żadna z gmin nie pobiera opłat analogicznych do tych, które pobiera Gmina (k. 182-200).

Wobec powyższego organ antymonopolowy zakończył w dniu 21 stycznia 2008r. zbieranie materiału dowodowego w niniejszej sprawie i poinformował o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, z czego Gmina skorzystała w dniu 6 lutego 2008r. przedkładając jednocześnie pełnomocnictwo udzielone radcy prawnemu Bartoszowi Rakoczy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Interes publiczny

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawa ta określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Działania oparte na przepisach ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie poszczególnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględną przesłankę do uznania kompetencji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do rozstrzygnięcia określonej sprawy.

Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Uwzględniając charakter praktyki opisanej w niniejszej decyzji należało stwierdzić, że w rozważanej sprawie ww. przesłanka sformułowana w art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona. Badana praktyka nie dotyczy bowiem jednostkowej sytuacji, ani też nie jest związana ze stosunkami prawnymi pomiędzy ograniczonym, zamkniętym kręgiem podmiotów, lecz dotyczy wszystkich, którzy przemieszczają się samochodami drogami wewnętrznymi usytuowanymi na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu w sezonie letnim obejmującym okres od 15 czerwca do 31 sierpnia. Z uwagi na to, iż opłaty pobierane były w wymienionym okresie każdorocznie, począwszy od 1994r., krąg tych osób był znaczny.

Organ antymonopolowy zauważa, że interes publiczny nie jest pojęciem jednolitym i stałym. W wyroku z dnia 24 stycznia 1991r. w sprawie Amr 8/90 Sąd Antymonopolowy (obecnie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów) stwierdził, że do postępowania w sprawach o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym kwalifikują się tylko takie sprawy, w których podmiot gospodarczy, w następstwie stosowania zakazanych praktyk monopolistycznych, narusza interes publicznoprawny w zakresie rozwoju konkurencji, ochrony podmiotów narażonych na stosowanie takich praktyk oraz ochrony interesu konsumentów. W orzeczeniu tym podkreślono, że naruszenie interesu publicznoprawnego może mieć przykładowo miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest "szerszy krąg uczestników rynku", a nie jeden podmiot. Podobne stanowisko w tej kwestii zajmuje Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 29 maja 2001r., sygn. akt I CKN 1217/98, wyrok z dnia 28 stycznia 2002 r., sygn. akt I CKN 112/99).

Z kolei w wyroku z 12 września 2003r. (sygn. akt I CKN 504/2001) Sąd Najwyższy zauważył, że nie jest wykluczone podjęcie postępowania antymonopolowego nawet w przypadku, gdy postępowanie przedsiębiorcy kwalifikowane jako nadużycie pozycji dominującej dotknęło jednego podmiotu. „Celem ustawy antymonopolowej jest m.in. zapewnienie ochrony konsumentów, co zostało wyrażone w jej art. 1 ust. 1. Użycie liczby mnogiej nie oznacza jednak, zdaniem Sądu Najwyższego, braku możliwości prowadzenia postępowania w sytuacji, gdy zagrożone są interesy jednego odbiorcy (...). Nie ma, zdaniem Sądu Najwyższego, żadnych powodów, by uznać, że tego rodzaju postępowanie wszczynać można w wypadku zagrożenia interesów wielu odbiorców (pomijając już trudności z rozgraniczeniem progu ilościowego), a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Orzeczenie wydane w tego rodzaju sprawie, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy, ma wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby kolejnych potencjalnych konsumentów.” Również w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lutego 2004r. (sygn. akt III SK 2/04) Sąd Najwyższy wskazał, iż naruszenie indywidualnego interesu nie wyklucza dopuszczalności równoczesnego uznania, że dochodzi do naruszenia interesu zbiorowego, jeżeli indywidualne pogwałcenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mogłoby w jakikolwiek sposób prowadzić do ustanowienia lub utrwalenia monopolistycznych praktyk rynkowych, które wywołują lub mogą wywoływać zakazane skutki na terytorium Polski.

Mając na uwadze, że zarzut postawiony Gminie dotyczy szerokiego kręgu osób poruszających się samochodami w sezonie letnim drogami wewnętrznymi zlokalizowanymi na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu, podjęte przez Prezesa UOKiK działania mają na celu ochronę interesu publicznoprawnego. Powyższe uzasadniało ingerencję Prezesa UOKiK w trybie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Rynek właściwy

Dla oceny zachowania przedsiębiorców – z punktu widzenia reguł konkurencji – niezbędne jest określenie rynku właściwego w sprawie.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję rynku właściwego. Zgodnie z art. 4 pkt 9 ustawy, przez rynek właściwy rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Warunkiem stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję jest określenie rynku, na którym funkcjonuje Gmina Jeziora Wielkie oraz stwierdzenie, że posiada na tym rynku pozycję dominującą.

Organ antymonopolowy wszczynając postępowanie antymonopolowe przeciwko Gminie ustalił, iż drogi w miejscowości Przyjezierze, na których za przejazd pobierane są kwestionowane opłaty należą do Gminy Jeziora Wielkie. Drogi te jako nie należące do żadnej kategorii dróg publicznych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1-4 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004r. nr 204 poz. 2086 ze zm.) są drogami wewnętrznymi (por. art. 8 ust. 1 tej ustawy). Powołany przepis wskazuje, że drogami wewnętrznymi są w szczególności drogi w osiedlach mieszkaniowych, dojazdowe do gruntów rolnych i leśnych, dojazdowe do obiektów użytkowanych przez przedsiębiorców, place przed dworcami kolejowymi, autobusowymi i portami oraz pętle autobusowe.

Będąc właścicielem dróg wewnętrznych Gmina udostępnia te drogi użytkownikom pieszym i zmotoryzowanym. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. 2001r. nr 142 poz. 1591 ze zm., dalej usg) zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie gminnych dróg, ulic, mostów, placów oraz organizacji ruchu drogowego należy do zadań własnych gminy, które zgodnie z art. 9 ust. 4 usg jest zadaniem użyteczności publicznej, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnych.

Organ wziął pod uwagę, iż Gmina pobiera opłaty od osób poruszających się drogami wewnętrznymi zlokalizowanymi na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w miejscowości Przyjezierze. Nazwa „ośrodek turystyczno-rekreacyjny” jest nazwą umowną i związana jest z nagromadzeniem domków rekreacyjnych i domów wypoczynkowych w Przyjezierzu. Ośrodek obejmuje ulice: Bukowa, Brzozowa, Jodłowa, Sosnowa, Topolowa oraz szereg innych nieposiadających nazw. Na innych drogach wewnętrznych na terenie Gminy nie pobiera ona analogicznych opłat.

Rynkiem właściwym w niniejszej sprawie będzie rynek udostępniania dróg wewnętrznych Gminy Jeziora Wielkie (rynek produktowy) zlokalizowanych na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu obejmującego ulice Bukowa, Brzozowa, Jodłowa, Sosnowa, Topolowa oraz szereg innych nieposiadających nazw (rynek geograficzny) – nazwany w skrócie „rynkiem udostępniania dróg wewnętrznych Gminy Jeziora Wielkie zlokalizowanych na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu”.

Udział w rynku

Na tak wyznaczonym rynku właściwym Gmina posiada pozycję dominującą w rozumieniu art. 4 pkt 10 ustawy, zgodnie z którym, przez pozycję dominującą rozumie się „pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym stopniu niezależnie od

konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się przy tym, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40%”. Wskazuje na to fakt, iż Gmina jest właścicielem dróg wewnętrznych na terenie Gminy Jeziora Wielkie, w tym na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w miejscowości Przyjezierze.

Gmina nie kwestionowała pozycji na rynku właściwym.

Uzasadnienie faktyczne i prawne

Samo posiadanie przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku nie stanowi naruszenia przepisów ustawy. Zakazane jest natomiast nadużywanie pozycji dominującej na rynku przez jednego lub kilku przedsiębiorców (art. 9 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku polegające na bezpośrednim lub pośrednim narzucaniu nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych albo rażąco niskich, odległych terminów płatności lub innych warunków zakupu albo sprzedaży towarów. W niniejszej sprawie Gminie został postawiony zarzut nadużywania pozycji dominującej na rynku udostępniania dróg wewnętrznych Gminy Jeziora Wielkie zlokalizowanych na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu poprzez narzucanie turystom nieuczciwych cen w postaci pobierania bezpodstawnych opłat za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się przez turystów drogami wewnętrznymi ośrodka w sezonie letnim.

Praktyka zakazana z mocy art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy ma co do zasady charakter eksploatacyjny.

Dla uznania nadużywania pozycji dominującej na rynku za praktykę ograniczającą konkurencję określoną w art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy niezbędne jest kumulatywne wystąpienie dwóch wymienionych w tym przepisie przesłanek, tj.:

- 1) przedsiębiorca posiada pozycję dominującą,
- 2) bezpośrednio lub pośrednio narzucił nieuczciwe ceny.

Wobec powyższego organ antymonopolowy zauważa, iż przede wszystkim należy ustalić, czy Gmina jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy.

Wszczynając postępowanie antymonopolowe pod zarzutem stosowania przez Gminę praktyk ograniczających konkurencję organ antymonopolowy wziął pod uwagę, iż zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. 2001r. nr 142 poz. 1591 ze zm., dalej usg) zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie gminnych dróg, ulic, mostów, placów oraz organizacji ruchu drogowego należy do zadań własnych gminy, natomiast zgodnie z art. 9 ust. 4 usg zadaniami użyteczności publicznej, w rozumieniu ustawy, są zadania własne gminy, określone w art. 7 ust. 1, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnych.

Organ antymonopolowy zauważa, iż zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy przez pojęcie przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także m.in. osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej.

Mając powyższe na względzie organ antymonopolowy uznał Gminę za przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy.

Stanowisko takie odpowiada pogładowi wyrażanemu dotychczas w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów², Sądu Apelacyjnego w Warszawie³, które wielokrotnie uznawały jednostki samorządu terytorialnego – w tym gminy – za przedsiębiorcę.

Jednocześnie przechodząc do analizy przesłanek wskazanych w art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy organ antymonopolowy zauważa, iż jak stwierdzono w rozważaniach powyżej, Gmina posiada pozycję dominującą na rynku udostępniania dróg wewnętrznych Gminy Jeziora Wielkie zlokalizowanych na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu, a tym samym pierwsza przesłanka praktyki z art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy została spełniona.

Odnosząc się do drugiej z wyżej przywołanych przesłanek, rozważyć należy, czy opłaty pobierane od turystów za poruszanie się samochodami drogami wewnętrznymi ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu spełniają kryterium ceny nieuczciwej, a po wtóre, czy opłaty te są korzystającym z dróg wewnętrznych ośrodka narzucone.

Wobec powyższego należy przede wszystkim ustalić, czy Gmina miała prawne podstawy do wprowadzenia kwestionowanych opłat.

Należy zauważyć, iż Gmina jako podstawę wprowadzenia opłat wskazała zasadniczo art. 140 kc. podnosząc także, że ustawa o samorządzie gminnym nie odnosi się do dopuszczalności opłat, a ustawa o gospodarce komunalnej odnosi się tylko do urządzeń użyteczności publicznej (przepis ten nie ma zastosowania do nieruchomości gruntowych, na których nie są nawet zlokalizowane drogi publiczne). Ponadto Gmina podniosła, że takiej podstawy nie daje także ustawa o gospodarce nieruchomościami. Gmina podniosła, że art. 45 ustawy o samorządzie gminnym określa zasadę samodzielności gminy w przeznaczeniu i sposobie wykorzystania składników majątkowych. Gmina wskazała także, że pobieranie opłat nie mieści się w kompetencjach Rady Gminy.

Organ antymonopolowy zauważa, iż Regionalna Izba Obrachunkowa w Bydgoszczy, do której Prezes Urzędu wystąpił w trakcie prowadzonego postępowania zajęła stanowisko, że jednostki samorządu terytorialnego realizując ustawowe zadania mogą wprowadzić obowiązek ponoszenia określonych przez prawo opłat w tym przede wszystkim podatków i opłat lokalnych oraz opłat za korzystanie z urządzeń i obiektów stanowiących własność tych jednostek. RIO podniosła, że art. 140 kc nie stanowi samoistnej podstawy do pobierania opłat za poruszanie się pojazdami samochodowymi na drogach wewnętrznych ośrodka w Przyjezierzu. Ponadto RIO podniosła, że drogi wewnętrzne wchodzi w skład ośrodka turystycznego w Przyjezierzu i dlatego w jej ocenie jest dopuszczalne pobieranie opłat za poruszenie się pojazdami samochodowymi na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o działalności komunalnej przy uznaniu, że jest to opłata za korzystanie z obiektu użyteczności publicznej jakim jest teren ośrodka.

Także w ocenie organu antymonopolowego, w przypadku wykorzystywania mienia komunalnego powołanie się na art. 140 kc nie jest wystarczającą podstawą, ponieważ kwestie dotyczące działalności gmin są przedmiotem szczególnych uregulowań zawartych w przepisach prawa dotyczących działalności gmin, w szczególności w przepisach ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001r. Nr 142

---

² Por. np. wyrok z dnia 12 marca 2007r., sygn. akt Ama 49/06, z dnia 16 listopad 2005r., sygn. akt XVII Ama 97/04, z dnia 7 lipca 2004r., sygn. akt XVII Ama 65/03, z dnia 17 stycznia 2007r., sygn. akt XVII Ama 29/06

³ Por. np. wyrok z dnia 21 czerwca 2007r., sygn. akt VI ACa 1260/06,

poz. 1591 ze zm.) oraz ustawy z dnia 20 grudnia 1996r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. Nr 9 poz. 43 ze zm.). Należy jednakże zauważyć, że przepisy ustawy o samorządzie gminnym nie regulują kwestii pobierania opłat związanych z wykorzystywaniem mienia komunalnego. Także w niniejszej sprawie nie można wskazać jako podstawy do pobierania kwestionowanych opłat przepisów ustawy o gospodarce komunalnej, albowiem zgodnie art. 4 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego. Ustawa o gospodarce komunalnej nie zawiera legalnej definicji urządzenia ani obiektu. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego⁴ „urządzenie” to mechanizm lub zespół mechanizmów służący do wykonywania określonych czynności, natomiast „obiekt” to budynek lub zespół budynków. W świetle powyższego drogi wewnętrzne zlokalizowane w miejscowości Przyjezierze na terenie umownie zwanym ośrodkiem turystyczno-rekreacyjnym nie są ani obiektem ani urządzeniem użyteczności publicznej.

Organ antymonopolowy zauważa, że zgodnie z art. 140 kc w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą. Nie może to jednakże oznaczać, aby wykonywanie przez właściciela prawa własności w sposób wyczerpujący hipotezę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów było prawnie dozwolone. W świetle powołanego przepisu właściciel przy wykonywaniu prawa własności nie może nadużywać swego prawa podmiotowego⁵. Należy wskazać, że odnośnie właścicieli mających status przedsiębiorcy wymieniona ustawa jest jedną z tych ustaw, do których odsyła art. 140 kc dla określenia granic wykonywania przez właściciela swego prawa.

Należy także zauważyć, że Gmina z tytułu własności nie dysponuje ogólnym „władztwem podatkowym”, które upoważniałoby ją do samodzielnego wprowadzenia na swoim terenie podatków czy też opłat. W tych sprawach suwerenem jest ustawodawca i to do niego należy władztwo w tym zakresie, którego ewentualnie część może na ściśle określonych warunkach przekazać organom samorządu terytorialnego⁶.

A zatem wprowadzenie przez Gminę kwestionowanych opłat powinno być oparte na wyraźnej podstawie prawnej⁷.

Należy także wskazać, że ustawa o drogach publicznych w art. 13 ust. 1 i 2 wskazuje zakres obowiązku ponoszenia opłat przez korzystających z dróg publicznych (które nie obejmują dróg wewnętrznych).

Ponadto organ antymonopolowy zauważa, że zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 19 poz. 115 ze zm.) budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona i oznakowanie dróg wewnętrznych oraz zarządzanie nimi należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku - do właściciela tego terenu, a finansowanie tych zadań należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku - do właściciela tego terenu.

---

⁴ „Uniwersalny słownik języka polskiego” Wydawnictwo Naukowe PWN

⁵ Por. wyrok Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 26 marca 1993r., sygn. akt XVII Amr 46/92

⁶ Por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu z dnia 15 maja 1997r., sygn. akt I SA/Po 224/97

⁷ Tak jak np. art. 6a ust. 4a i 5 ustawy o podatku rolnym, art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o podatku leśnym, art. 5 ust. 1, art. 10, art. 14, art. 19 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W ocenie organu antymonopolowego ustawodawca w sposób jednoznaczny wskazał do kogo należy utrzymanie dróg wewnętrznych oraz do kogo należy finansowanie tych zadań. Zatem Gmina nie mogła pobierać opłat kierując się m.in. wysokością kosztów związanych z utrzymaniem dróg wewnętrznych na terenie ośrodka (k.75) czy faktem przeznaczania uzyskanych opłat na poprawę infrastruktury drogowej i turystycznej (k.203) ani też faktem odciążenia jej budżetu w wyniku obowiązków wynikających z § 5 umowy zawartej ze Z. Woźniakowskim (k. 9), albowiem utrzymanie i finansowanie tych zadań należy do jej obowiązków ustawowych.

Odnosząc się natomiast do argumentacji, iż wprowadzenie opłat miało na celu ograniczenie ruchu samochodowego na drogach wewnętrznych z uwagi na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa pieszym poruszającym się drogami, konieczność zapewnienia dojazdu jednostkom straży pożarnej oraz policji do obiektów oraz ze względu na walory rekreacyjne i przyrodnicze to jednak należy podkreślić, że dążenia te nie mogą naruszać bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, których celem jest ochrona interesu publicznego.

Prezes UOKiK zauważa, iż zgodnie z art. 10 ust. 7 ustawy Prawo o ruchu drogowym zarządzanie ruchem na drogach w strefie zamieszkania (którą zgodnie z art. 2 pkt 16 tej ustawy jest obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi), z wyjątkiem dróg publicznych (a tymi drogi wewnętrzne nie są) należy do podmiotów zarządzających tymi drogami. Zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem – organizację ruchu zatwierdza, na podstawie projektu organizacji ruchu, organ zarządzający ruchem właściwy dla danej drogi. Z akt sprawy wynika, że takie projekty zostały sporządzone dla dróg wewnętrznych na terenie ośrodka w roku 2003, 2006 i 2007.

Wobec powyższego organ antymonopolowy wziął pod uwagę zapisy projektów tymczasowej organizacji ruchu opracowane w roku 2003 i 2006, które wskazywały, że: „okresie sezonu wypoczynkowego tj. od dnia 15 czerwca do dnia 31 sierpnia następuje wzmożone natężenie ruchu pieszego (...) zachodzi konieczność wprowadzenia zakazu ruchu dla pojazdów nie będących własnością mieszkańców pobliskich ośrodków wczasowych, wprowadzając jednocześnie możliwość uzyskania zezwoleń na wjazd mieszkańcom ośrodków i właścicielom przyległych placówek handlowo-gastronomicznych. Z uwagi na małą szerokość wspomnianych ulic proponuje się wprowadzić dodatkowo zakaz wjazdu pojazdom o masie całkowitej >3,5t (znak B-18)” (k. 55, 233).

Projekt opracowany w roku 2007 (k. 237) stanowił, że „w okresie trwania sezonu wypoczynkowego, tj. od 15 czerwca do 31 sierpnia, ze względu na zwiększone natężenie ruchu pojazdów, jak i ruchu pieszych (...) zachodzi konieczność wprowadzenia zakazu ruchu dla pojazdów niebędących własnością mieszkańców ośrodków wczasowych oraz wprowadzenia przepustek wjazdowych dla gości oraz właścicieli placówek handlowo-gastronomicznych...”.

Zatem projekty te przewidywały:

- 1/ zakaz ruchu dla pojazdów nie będących własnością mieszkańców pobliskich ośrodków wczasowych
- 2/ możliwość uzyskania zezwoleń (przepustek wjazdowych) na wjazd mieszkańcom.

Organ antymonopolowy jednakże zauważa, że samo projektowanie organizacji ruchu drogowego na terenie ośrodka w Przyjezierzu mające na celu ograniczenie ruchu na danym terenie poprzez: z jednej strony - zakaz ruchu dla pojazdów nie będących własnością mieszkańców pobliskich ośrodków wczasowych, a z drugiej możliwość uzyskania

stosownych zezwoleń na wjazd, nie może stanowić podstawy do nałożenia opłat przez Gminę na korzystających z tych dróg.

Nie sposób w tym miejscu pominąć także zachowań innych gmin posiadających drogi wewnętrzne – na terenie których usytuowane są zbiorniki wodne (jeziora) – w zakresie pobierania opłat od turystów za zezwolenia jednorazowe na poruszanie się tymi drogami przez turystów samochodami w sezonach letnich. Gminy: Węgorzewo, Olsztyn, Mikołajki Wydminy, Zalewo, Iława, Nowe Miasto Lubawskie, Ślesin, Stare Juchy, Ruciane Nida, Koronowo, Biskupiec, Orzysz, Kruszwica, Więcbork, Frombork, Chojnice wyjaśniły, iż nie pobierają opłat analogicznych do tych, które pobiera Gmina (k. 182-200).

Nie sposób także zgodzić, się ze stanowiskiem Gminy, że zaniechanie pobierania opłat przez inne gminy nie może być wyznacznikiem zachowania Gminy. Należy podkreślić, iż niepobieranie opłat przez inne gminy posiadające drogi wewnętrzne nad zbiornikami wodnymi przemawia za przyjęciem, że zachowanie Gminy narusza wskazane w uzasadnieniu niniejszej decyzji przepisy prawa. Należy zatem podkreślić, że w/w gminy zorganizowały ruch drogowy na drogach wewnętrznych bez konieczności wprowadzania opłat za korzystanie z tych dróg.

Nie sposób także uwzględnić stanowiska Gminy wyrażonego odnośnie przedłożonych pism w/w gmin, że jest wewnętrzną sprawą każdej jednostki samorządu terytorialnego, jak kształtuje swoją sytuację majątkową i z jakich źródeł osiąga przychody, ze wskazaniem na art. 16 i 165 Konstytucji RP.

Należy bowiem zauważyć że zgodnie z art. 16 ust. 1 Konstytucji RP - ogół mieszkańców jednostek zasadniczego podziału terytorialnego stanowi z mocy prawa wspólnotę samorządową. Przepis ten w żaden sposób nie odnosi się do wprowadzonych opłat. Zgodnie z art. 16 ust. 2 Konstytucji samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej. Przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Przepis ten odnosi się do wykonywania zadań przysługujących w ramach ustaw. Żadna z ustaw nie upoważnia Gminy do wprowadzenia opłat za korzystanie z dróg.

Zgodnie natomiast z art. 165 ust. 1 i 2 Konstytucji jednostki samorządu terytorialnego mają osobowość prawną. Przysługują im prawo własności i inne prawa majątkowe. Samodzielność jednostek samorządu terytorialnego podlega ochronie sądowej. Przepis ten stanowi o osobowości prawnej jednostek samorządu terytorialnego, o przysługiwaniu m.in. prawa własności (analizę zachowań Gminy w świetle przysługującego jej prawa własności przedstawiono w rozważaniach powyżej), a także o samodzielności jednostek samorządu terytorialnego objętej ochronie sądowej. Należy w tym miejscu jednakże zauważyć, że w wyroku z dnia 5 stycznia 2005 r. (sygn. akt FSK 961/2004) Naczelny Sąd Administracyjny zajął stanowisko, że art. 165 ust. 2 Konstytucji RP, gwarantujący jednostkom samorządu terytorialnego ochronę sądową, nie rozciąga tej ochrony na działania, które nie mają podstawy prawnej. W rozważaniach zawartych w niniejszej decyzji (zawartych powyżej jak i przedstawionych w dalszej części uzasadnienia) zostało dowiedzione, że Gmina nie miała podstaw prawnych do pobierania kwestionowanych opłat.

Nie można za taką podstawę przyjąć także wskazanego przez Gminę art. 45 ustawy o samorządzie gminnym, albowiem ten stanowi, że podmioty mienia komunalnego samodzielnie decydują o przeznaczeniu i sposobie wykorzystania składników majątkowych, przy zachowaniu wymogów zawartych w odrębnych przepisach prawa. Zatem przepis ten uprawnia Gminę do podejmowania decyzji o przeznaczeniu i sposobie wykorzystania składnika majątkowego, natomiast nie stanowi podstawy do nakładania na korzystających z tych dróg opłat za poruszanie się samochodami po drogach wewnętrznych Gminy.

Podstawą pobierania opłat nie jest także art. 30 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie gminnym albowiem przepis ten wskazuje że wójt wykonuje uchwały rady gminy i zadania gminy określone przepisami prawa. Oraz że do zadań wójta należy w szczególności:

- 1) przygotowywanie projektów uchwał rady gminy,
- 2) określanie sposobu wykonywania uchwał,
- 3) gospodarowanie mieniem komunalnym,
- 4) wykonywanie budżetu,
- 5) zatrudnianie i zwalnianie kierowników gminnych jednostek organizacyjnych.

Zatem także w tym przepisie brak jest kompetencji do nakładanie na korzystających z dróg wewnętrznych opłat za poruszanie się tymi drogami.

Organ antymonopolowy zważył także, że zgodnie z art. 1 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami ustawa ta określa zasady gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność .... jednostek samorządu terytorialnego, które zostały uregulowane w dziale II ustawy (art. 10-91). Przepisy te określają zasady ogólne (dot. m.in. organów reprezentujących jednostki samorządu terytorialnego; sprzedaży – nieodpłatnego obciążania – zamiany nieruchomości pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego i Skarbem Państwa), a także regulują kwestie związane z zasobami nieruchomości, sprzedaży i oddawania w użytkowanie wieczyste, przetargów na zbycie nieruchomości, oddawania w trwały zarząd, przekazywania nieruchomości na cele szczególne, ustalania sposobu i terminów zagospodarowania nieruchomości gruntowych, cen, opłat i rozliczeń za nieruchomości (dot. cen nieruchomości, opłat za oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste, opłaty za oddanie nieruchomości w trwały zarząd). Zatem także w tej ustawie brak jest podstaw do pobierania kwestionowanych opłat.

W tej sytuacji, w ocenie organu antymonopolowego Gmina przy wykonywaniu prawa własności dróg wewnętrznych przekroczyła swoje uprawnienia wynikające z powołanych przepisów prawa naruszając ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów. Jej zachowanie należy zatem uznać jako bezprawne.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie precyzuje przesłanek kwalifikacji ceny jako ceny nieuczciwej, nie wskazuje również mierników dla ustalenia ceny „właściwej”. Z brzmienia przepisu wynika jedynie, że cena nieuczciwa może mieć między innymi postać ceny nadmiernie wygórowanej lub rażąco niskiej. W ocenie Prezesa UOKiK zawężenie zakresu stosowania zakazu z art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wyłącznie do przypadków stosowania cen nadmiernie wygórowanych albo cen rażąco niskich, nie znajduje podstaw w treści tego przepisu, albowiem już samo naruszenie zasady ekwiwalentności oznacza złamanie określonego tam zakazu⁸.

Brak ekwiwalentności w ocenie organu antymonopolowego polega na tym, iż Gmina pobiera opłaty za poruszanie się przez korzystających z dróg wewnętrznych bez podstaw prawnych, kierując się m.in. wysokością kosztów związanych z utrzymaniem dróg wewnętrznych na terenie ośrodka (k.75), faktem przeznaczania uzyskanych opłat na poprawę infrastruktury drogowej i turystycznej (k.203) oraz faktem odciążenia budżetu Gminy w wyniku obowiązku wynikających z § 5 umowy zawartej ze Z. Woźniakowskim (k. 9). Ustawodawca wyraźnie wskazał kto jest zobowiązany do finansowania kosztów utrzymania dróg wewnętrznych i nie są to osoby korzystające z tych dróg.

W ocenie organu antymonopolowego, z uwagi na wykazanie że Gmina nie miała podstaw prawnych do pobierania kwestionowanych opłat przemawia za przyjęciem

---

⁸ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2004r., sygn. akt III SK 50/04, OSNP 2005/11 poz. 166

stanowiska, że już z tego względu opłata pobierana za przejazd, czyli cena zezwolenia, była nieuczciwa, albowiem Gmina nie była uprawniona do jej pobierania.

Nie budzi wątpliwości, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów sankcjonuje nie tyle samo posiadanie pozycji dominującej, ile nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym, wyliczając, na czym to nadużywanie w szczególności może polegać. Niniejszą decyzją Prezes UOKiK uznał, iż Gmina nadużyła tej pozycji poprzez narzucenie nieuczciwej ceny za zezwolenia na poruszanie się drogami wewnętrznymi Gminy Jeziora Wielkie zlokalizowanymi na terenie ośrodka turystyczno-rekreacyjnego w Przyjezierzu.

O narzucaniu cen czy innych warunków umowy można mówić wówczas, gdy posiadający pozycję dominującą przedsiębiorca wykorzystuje sytuację przymusową kontrahenta, wynikającą z braku rzeczywistych alternatyw na rynku – wymusza więc na nim określone zachowanie.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że konsumenci poruszający się samochodami po drogach ośrodka w Przyjezierzu niewątpliwie byli słabszą stroną i znajdowali się w sytuacji przymusowej, albowiem chcąc dojechać do domów wczasowych czy do rodzin/znajomych na działki rekreacyjne bądź na plażę musieli przejechać drogami ośrodka, albowiem są to jedyne drogi dojazdowe na tym terenie. Zatem kwestionowane opłaty zostały konsumentom narzucone.

Oceniając rzeczywistą siłę rynkową Gminy Prezes UOKiK doszedł do przekonania, że na zakreślonym w sprawie rynku właściwym, posiadała ona tak silną pozycję rynkową, że mogła wymuszać pobieranie opłat za poruszanie się drogami ośrodka.

Zarzucana Gminie praktyka ma charakter eksploatacyjny, co oznacza, iż jej istotą nie jest wpływanie na strukturę rynku, lecz uzyskiwanie korzyści kosztem innych podmiotów, którymi w niniejszej sprawie są osoby korzystające z dróg na terenie ośrodka.

Konkludując, wobec kumulatywnego spełnienia obu przesłanek stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, o której mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organ antymonopolowy orzekł jak w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

Nalożenie kary pieniężnej

W pkt II decyzji została nałożona na Gminę kara pieniężna w wysokości 5.000zł (słownie: pięć tysięcy złotych), płatna do budżetu państwa, w związku z dopuszczeniem się przez Gminę naruszenia zakazu określonego w art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Stosownie do treści art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy, Prezes Urzędu może nałożyć, w drodze decyzji, na przedsiębiorcę karę pieniężną, w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 6, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 7 i art. 8, lub naruszenia zakazu określonego w art. 9. Jak stwierdzono w niniejszej decyzji, Spółdzielnia naruszyła zakaz określony w art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Gmina osiągnęła w roku 2007 przychód w wysokości 10.559.279,26zł (przychód z majątku i pozostałych przychodów wyniósł w 2007 roku - 1.057.296,82zł).

Górna granica kary, jaką organ antymonopolowy mógł nałożyć na Gminę stanowi zatem 1.055.927,93zł. W niniejszej sprawie organ antymonopolowy nałożył na Gminę karę pieniężną w wysokości 5.000zł, co stanowi 0,47% maksymalnej wysokości, w jakiej można

było nałożyć karę na Gminę, a jednocześnie 0,47% przychodów z majątku oraz pozostałych przychodów.

Fakt nałożenia kary podkreślać ma naganność zachowania podmiotu, który dopuścił się stosowania praktyk ograniczających konkurencję, a tym samym naruszył ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przy ustalaniu wysokości kary uwzględniono stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, uwzględniono także stopień naruszenia interesu publicznego. Za nałożeniem na Gminę kary przemawiała okoliczność pobierania – bez podstawy prawnej – przedmiotowych opłat za zezwolenia na poruszanie się przez turystów samochodami drogami wewnętrznymi ośrodka w Przyjezierzu, a także fakt uzyskiwania środków finansowych już od 1994r. kosztem szerokiego kręgu konsumentów zmuszonych do poruszania się tymi drogami (z braku innych możliwości) celem dojazdu do domów wczasowych, do rodzin/znajomych na działki rekreacyjne, czy na plażę.

Jednocześnie wzięto pod uwagę szczególnie charakter oraz zadania przedsiębiorcy, jakim jest Gmina, mająca za cel ustawowy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej. Okoliczności te zdecydowały o wymierzeniu kary w niskiej wysokości, pomimo rażącego charakteru naruszenia przepisów ustawy.

Wymierzona kara ma pełnić funkcję prewencyjną i zapobiegać dalszemu naruszaniu przepisów ustawy przez Gminę.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: Narodowy Bank Polski, Oddział Okręgowy w Warszawie nr 51101010100078782231000000.

Koszty postępowania

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes UOKiK stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

W wyniku wszczętego postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyk ograniczających konkurencję Prezes UOKiK w pkt I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa UOKiK w tej sprawie. W związku z powyższym postanowiono obciążyć ww. przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości kwocie 60,65zł (słownie: sześćdziesiąt złotych 65/100).

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy.

Na postanowienie zawarte w punkcie III niniejszej decyzji, na podstawie art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem, Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Pan Bartosz Rakoczy – radca prawny
Urząd Gminy Jeziora Wielkie
Jeziora Wielkie 36
88-324 Jeziora Wielkie
2. a/a